

ring omkring vor By og hindrer dens sunde, fri og naturlige Udvikling. Det er ikke første Gang, vi have mærket dette. I Københavns Kommunalbestyrelse stode vi Gang paa Gang paa den Kendsgerning, at vor Bys fri Udvikling til alle Sider hemmes af, at vor By er en Fæstning. Det vil ikke blot være under en kommende Krig, at det vil være en Ulykke for vor By med de kolossale Værdier, der ere op-hobede der, men allerede i Fredstider er Fæstningen som et Snøreliv, der hemmer os i vore fri Bevægelser.

Ogsaa paa andre Punkter har man set, hvorledes Fæstningen er en ligefrem Ulykke, er skadelig for København og dens Omegn, for hele Handelens Bevægelser her ved Øresund. Jeg skal saaledes nævne, at der en Gang i Sommer blev indgivet Andragende til Regeringen om Tilladelse til at anlægge en Havn ved Strandmøllen, men efter hvad der er blevet sagt, vakte dette Andragende ogsaa Misstemning og Modvilje i militære Kredse. Det blev imidlertid taget tilbage, og man nøjedes med at anmode om en mindre Uddybning ved Strandmøllen — de Herrer ville vide, at den ligger ude ved Skodsborg — og til Gengæld ønskede saa vedkommende Ansøgere Tilladelse til en Udvidelse af Hellerup Havn. Ogsaa der møder man vistnok Misstemning og Modvilje i militære Kredse. Man siger: Vi kunne ikke finde os i, vi kunne ikke gaa med til at indrette Havne ved Øresund, der lette en Landgang af en fjendtlig Flaade, eller man siger: Vi kunne ikke finde os i, at der dannes nyt Land ude paa den anden Side af Kristianshavn, thi Kristianshavns Vold er et Aktiv, som vi ønske fremdeles at lægge Haand paa, vi ønske, at den en Gang maa realiseres saaledes, at de Værdier, der der ville fremkomme, kunne anvendes til Fæstningens videre Udvikling. Eller man siger: Skulle vi have saadanne ny Landvindinger ved Københavnen, skulle vi have ny Havneanlæg ved Øresund, maa vi ogsaa kræve, at der samtidig anlægges ny Fortifikationer, en Befæstning ude paa Amager, et Søfort længere ude, et Fæstningsanlæg højere oppe i Nordsjælland, ved Øresundskysten osv. osv. Som sagt, her, hvor det drejer sig om de største kommercielle og industrielle Interesser, mærke vi, at Fæstningen generer os allerede i Fredstid. Det er da intet Under, at vi ikke blot som Socialdemokrater, som Demokrater, men ogsaa som Københavnerne se med Uvilje paa denne Fæstning og kun ønske, at den snarest muligt maatte forfalde, kun ønske,

at den snarest muligt maatte blive sløjfet. Vi have sandelig ingen Grund til i Danmark at sætte de militære Interesser over de kommercielle og industrielle. Vi have Skaane liggende tæt herved, som udfolder en større og større, en mere og mere ubehagelig Konkurrence for Byerne paa den vestlige Side af Øresund. Svenskerne forstaa ganske anderledes at udvikle sig og at tage Hensyn til deres civile Interesser, end vi gøre paa denne Side af Sundet. Hvis man tager et Kort over „hinsidan sundet“ vil man fra Malmø til Helsingborg træffe den ene Havn efter den anden, Havne, hvoraf de tre ere meget betydelige, og hvoraf Resten ere ganske anstændige. Man finder Malmøs Havn med en Dybde af 22 Fod, Linhamn $\frac{1}{2}$ Mil Syd derfor med en Havn paa 16 Fods Dybde, dernæst er der Lomma med en Havn paa 13 Fods Dybde, Vikhøg og Barselbæk, begge med en Havn paa 7 Fods Dybde, Landskrona med en Havn paa 24 Fod, Bantahusen med en Havn paa 7 Fod, Alaboderne med en Havn paa 9 Fod og Råa med en Havn paa 8 Fod og endelig Helsingborg med en Havn paa 23 Fod, altsaa ikke mindre end 10 Havne paa denne Strækning ovre paa den skaanske Side af Sundet, medens vi paa den danske kun have Københavns Havn og Helsingør Havn samt en meget tarvelig Havn ved Hellerup. Det er selvfølgelig ikke heldigt for vort Land og for vor Hovedstad, at Udviklingen foregaar paa denne Maade, og naar der fra virksomme Mænds Side tages Initiativ til Forbedring af disse Forhold, tages Initiativ til en Havn ved Strandmøllen, tages Initiativ til en Havn ved Hellerup, tages Initiativ til en ny stor Udvidelse af Københavns Havn, da er det Synd og Skam, at de militære Interesser lægge sig hindrende i Vejen. Svenskerne forstaa at reklamere for deres Land i en ganske anderledes Grad end vi. Naar man rejser oppe i Sverige ad Vestkystbanen, vil man i hver Jærnbanekupe, i hvert Hotel, man kommer i, faa et lille Kort, der gør Reklame for Trelleborg—Sassnitz-Routen. Man ser en tyk Streg, der gaar omtrent i lige Linje, trukket nede fra Rom op gennem Berlin over Sassnitz til Trelleborg, op gennem Gøteborg til Christiania og Trondhjem. Paa dette lille Kort, der findes alle Vegne, ogsaa i de svenske Statsbanekupeer, findes Danmark aftegnet uden en eneste Jærnbane. Det er nu ikke saa mærkeligt, og jeg vil ikke undre mig over, at Svenskerne genere os paa den Maade, men en Ting lagde jeg særlig Mærke til, og det var, at